

silencio que no coge forma de palabra, adjetivo o verbo enviado a la pantalla de un móvil sino a un territorio que, por unos instantes, acaba de alcanzarse, mágicamente y extraña, en este mediodía en el interior de un bar, acompañado de desconocidos que miran, como zombis y bajo el síndrome de la hiperconectividad, sus dispositivos móviles.

APUNTE 3. Día de Santa Lucía. Diez años de la muerte de Enrique Morente. Diez años de silencio forzado del cantaor, pero no menos cierto que su mensaje nos sigue llegando a través de la audición de sus discos y conciertos grabados. Pero me atrevería a decir que, paradójicamente, sin la posibilidad de conversar con el artista también hay una invitación más grande a permanecer en silencio. Y con éste, a posibilitar una exploración de nuestro interior donde hay un verdadero continente de vida, tantas veces desconocido, que parece decirnos aquello apuntado por Thomas Merton: *«estoy aquí y no espero nada»*.

Oriol Pérez Treviño

@Oriol67638017

Imagen: Pixabay

TRES APUNTS DES DEL SILENCI O SÓC AQUÍ I NO ESPERO RES

Divendres, 11 de desembre; Dissabte, 12 de desembre; Diumenge, 13 de desembre del 2020

APUNT 1: Té raó José Tolentino Mendonça, el cardenal assagista portuguès, quan diu a *El petit camí de les grans preguntes* que ens cal visitar *«amb una altra estima els territoris dels nostres silencis i que en fem llocs d'intercanvi, de diàlegs, de trobades»*. Massa em temo que no sabem, i encara més, desconeixem amb exactitud què és això del silenci. I és que més enllà de l'absència de paraula, o soroll, el silenci profund ens insta a un haver de deixar i abandonar el personatge creat, aquell qui creiem ser en tot moment. Aquell qui creiem ser des del moment que ens aixequem del llit i ens n'hi tornem per anar-hi a dormir. On i qui sóc, però, quan dormo? Qui sóc quan somio? Sóc només el qui crec ser, de manera diürna?

Iniciar un dia sense aquesta pràctica de l'escriptura, després de més de dos-cents llargs dies seguits d'haver-ho fet, comporta alguna cosa sembla a l'apuntada per Tolentino. En efecte, durant molts anys, aquell qui he cregut ser podia passar, perfectament, un període de temps sense aquesta pràctica de l'escriptura, mentre que ara aquest no fer-ho, imposició que m'he fet com a descans necessari, em neguiteja. És un neguiteig per desconèixer ja no tant allò que no escric, sinó per endinsar-me en uns territoris inefables del silenci que em diuen, molt millor qui sóc que el qui crec ser quan escric.

APUNT 2: Les xarxes socials en han fet éssers d'allò més perduts i dispersos. Desconcentrats. Assentat a la taula d'un bar, veig a la resta de clients i tots estan amorrats al petit dispositiu. Sense necessitat de demanar-los-hi, sé perfectament que són missatges sense cap tipus d'importància, intrascendents, de simple distracció. Preferim viure, segurament, distrets per no haver d'aprofundir en allò veritablement important. Preferim viure arrossegats per una actualitat construïda al lema «quan pitjor, millor» perquè així l'emoció del pitjor ens faci sentir una mica més vius. Però ja fa massa que hem perdut de vista allò que és viure intensament. Viure intensament, possiblement, és saber viure en el silenci. Viure el silenci i la seva plenitud requereixen, com avui he fet, deixar unes hores apagat el mòbil. Viure el silenci ens permet també reconèixer als qui estimem de veritat. Paradoxalment, a voltes, sembla que aquells a qui estimem de veritat no ens cal dir-los-hi res o, per l'altre costat, comprenem d'allò més el seu silenci. Un silenci que no agafa forma de paraula, adjectiu o verb enviat a la pantalla d'un mòbil sinó a un territori que, per uns instants, acaba d'assolir-se, màgicament i estranya, en aquest migdia a l'interior d'un bar, acompanyat de desconeguts que miren, com zombis i sota el síndrome de la hiperconnectivitat, els seus dispositius mòbils.

APUNT 3. Dia de Santa Llúcia. Deu anys de la mort de l'Enrique Morente. Deu anys del silenci forçat del cantaor, però no menys cert que el seu missatge ens segueix arribant a través de l'audició dels seus discs i concerts enregistrats. Però m'atreveria a dir que, paradoxalment, sense la possibilitat de conversar amb l'artista també hi ha una invitació més gran a romadre en silenci. I amb aquest, a possibilitar una exploració del nostre interior on hi ha un veritable continent de vida, tantes vegades desconegut, que sembla dir-nos allò apuntat per Thomas Merton: «sóc aquí i no espero res».